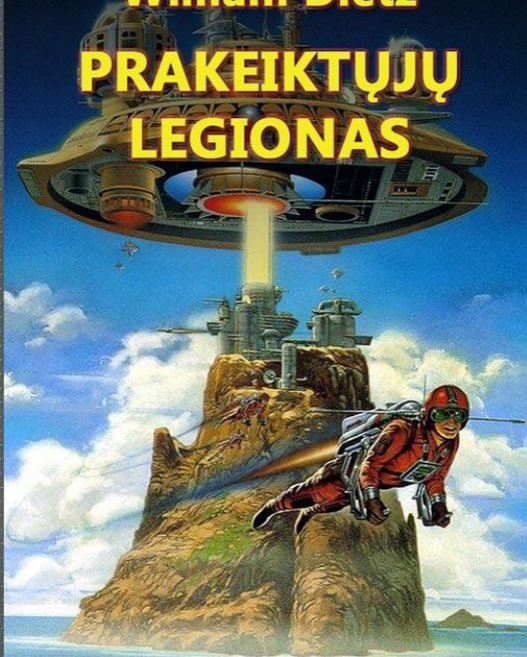

SF

William Dietz
PRAKEIKTŲJŲ
LEGIONAS

Knygute.lt

William C. Dietz

PRAKEIKTŪJŲ LEGIONAS

Mokslinis-fantastinis romanas

William C. Dietz

LEGION OF THE DAMNED

Žmonių Imperijoje, išplitusioje per šimtus žvaigždžių pasaulių, bręsta krizė: imperatorius nepajėgia kontroliuoti savo valdų, karinės pajėgos supjudytos tarpusavyje, nenumaldomai artinasi Hadatos laivynas, keliantis grėsmę pačiam žmonijos išlikimui. Kaip ir visais laikais, sunkiausia, pavojingiausia ir, regis, tiesiog neįveikiama užduotis teks Legionui, garbę vertinančiam labiau už gyvybę...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ

New York, Warner books, 1983

Copyright © by William C. Dietz, 1993

Cover art Copyright © by David Mattingly, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 2000

© leidykla Knygute.lt, 2017

*Skiriu Mardžorei - draugei, mylimajai ir
piratui.*

1

*Nėra nieko pavojingesnio už melagingai apkal-
tintą garbingą žmogų.*

**Linas Po Li,
nusipelnęs Planetų Lygos filosofas,
2169 standartiniai metai**

Vebero Pasaulis, žmonių Imperija

Pulkininke Natali Norvud išėjo iš požeminio komandinio punkto ir pasuko į liftą. Lifte, paprastai idealiai švariame, dvokė vėmalais, mėtėsi kruvini tvarsčiai ir tušti veninių tirpalų paketai. Gydytojai negaišo laiko veltui, plukdydami žemyn begalinį sužeistų kareivių srautą iš dabar jau ištuštėjusio planetos paviršiaus.

Ji linktelėjo sargybiniui ir pasižiūrėjo, kaip veriasi šarvuotos durys. Žvilgantis metalas buvo aptaškytas krauju. Visos dėmelės atrodė vienodo dydžio. Arčiau grindų jų buvo dar daugiau.

Kareivis spustelėjo mygtuką, mechanizmas sudūzgė, ir liftas ėmė kilti aukštin. Staiga Norvud susigėdo savo uniforminio drabužio, žvilgančių medalių ir nublizgintų batų. Jie pernelyg smarkiai skyrėsi nuo aprūkusios apsau-

ginės sargybinio liemenės, suskilusio antveidžio ir mūšyje nukentėjusio šautuvo.

Abu kovėsi, ir abu pralaimėjo.

Ateiviai iš Hadatos sugaišo viso labo penkias dienas, kol sudorojo keturias karines orbitines Vebero Pasaulio stotis, sunaikino tris pasenusių kosminių naikintuvų eskadriles, kurias atsiuntė karinė kosminė vadovybė, ir nušlavė visus pagrindinius planetos miestus.

Viename iš tų miestų, Helene, buvo įsikūrusi gubernatoriaus bei generalinio štabo rezidencija. Aukštieji valdininkai kaip tik tarėsi, stengdamiesi nuspręsti, ką daryti, kai tiesiai virš komandinio punkto sprogo požeminė torpeda.

Po šio sprogimo atsivėrė toks didelis krateris, kad Juodoji Upė pakeitė savo vagą, ir atsirado naujas ežeras. O vado postas atiteko anksčiau niekuo nepasižymėjusiam armijos pulkininkui, vardu Natali Norvud.

Kas per patyčios? Vadovavimas. O kam vadovauti? Valčiai, nugabensiančiai ją į priešo linkorą? Plunksnakočiui, kuriuo ji pasirašys kapituliacijos aktą?

Liftas sustojo. Atsivėrė durys. Sargybinis pakėlė šalmo antveidį. Jam buvo vos septynioli-

ka, tikras kūdikis, su švelniais baltais pūkučiais ant skruostų ir smakro. Jis virptelėjusiu balsu paklausė:

- Madam?

Ji atsiliepė neišsyk.

- Taip?

- Kodėl jie nesiliauja?

Norvud nežinojo, ką atsakyti. Kareivis uždavė tą patį klausimą, kuris kamavo ir ją. Hadata jau seniai laimėjo šį mūšį. Tai kodėl gi jie nesiliauja? Kodėl atakuoja jau užgrobtus objektus? Kodėl bombarduoja jau sugriautus miestus? Tai neturėjo prasmės. Žmogiškuoju supratimu - neturėjo. Norvud prisivertė nusišypsoti.

- Nežinau, sūneli.

Jo akys maldavo.

- Jūs juos sustabdysite?

Norvud gūžtelėjo pečiais.

- Aš pasistengsiu. - Ji vėl prisiverstinai šyptelėjo. - O tu žiūrėk, kad tie niekšai neįsibrautų į mano barą.

Kareivis nusijuokė.

- Nesijaudinkite, pulkininke. Aš tuo pasirūpinsiu.

Norvud linktelėjo.

- Na, kol kas.

Ji jautėsi kalta, jog nesugebėjo atsakyti į sargybinio klausimą. Manoma, kad karininkai turi žinoti viską, bet hadatiečiai buvo mįslė.

Imperatoriškasis tyrinėtojų laivas juos aptiko prieš dvejus metus, užmezgė pradinį kontaktą, bet sužinojo tik tiek, kad tie ateiviai yra techniškai išsivystę ir labai įtariai žiūri į svetimus.

Kodėl jie užpuolė ir atakuoja toliau - nežinia. Jai beliko viena - susisiekti su hadatiečiais, patenkinti visus jų reikalavimus ir laukti pagalbos.

Ji išėjo iš lifto į požeminį angarą. Ir šiaip jau milžiniškas, dabar jis atrodė dar didesnis - be kosminių naikintuvų, kurie išvyko drauge su savo komandomis. "Išvyko" reikia suprasti ne "išskrido budėti", o "išvyko ir niekada nebesugrįš".

Jų nebėra, bet liko pėdsakai: geltonos linijos, skiriančios stovėjimo vietas, riebalų dėmės, taip ir nepasidavusios paties reikliausio antžeminės komandos viršininko pastangoms jas išnaikinti, ir neišvengiama reaktyvinio kuro smarvė.

Ant sienų raitėsi vamzdžiai, kabojo techniniai

tablo bei saugumo technikos lozungai, o pačiame užpakalinės sienos centre puikavosi dvidešimties pėdų aukščio trimatė eskadrilės emblemos holograma: karininko kepuraitė su kaukole ir devizas: "Paliesk mane, ir tu lavonas".

Dabar tai kėlė ironiją.

Norvud pasuko link vienišos kosminės valties, ir jos žingsniai gūdžiai nuaidėjo angaro erdvėje. Tas didelis V formos laivas dar visai neseniai buvo skirtas aukštųjų valdininkų pramogoms, o dabar sudarė ketvirtąją visų likusių planetos karinių pajėgų dalį.

Iš šešėlių it vaiduokliai pasirodė žmonės. Vairiklių, kompiuterių, ginklų ir visų kitų galų specialistai. Vieni atėjo savomis kojomis, kiti atvyko ant lentų su oro pagalvėmis, o vienas - su dvylikos pėdų ekzoskeletu.

Tie vyrai ir moterys ginklavo lėktuvus, juokavo su pilotais ir siuntė juos į mirtį. Jie žvelgė į pulkininkę maldaujančiomis akimis, nelaukdami gerų žinių, ir vis dėlto tikėdamiesi jas išgirsti.

Norvud linktelėjo, išspaudė šypsena ir nužingsniavo diurakretinėmis ūmai be galo pailgėjusio angaro grindimis.

Antžeminė komanda nulydėjo ją akimis, sugėrė jos tylėjimą ir dingo vėl.

Prie valtės laukė kapitonas Bobas Elisas. Jis buvo rezervistas ir, kaip dauguma rezervistų, baisiai apsileidęs. Karinė uniforma ant jo karojo it subliuškęs balionas, prie diržo kybantįs ginklas grasino nutraukti žemyn suglamžytas kelnes, o kairysis batas buvo suvarstytas tik iki pusės. Elisas pamėgino atiduoti pagarbą, bet jo mostas atrodė taip, tarytum jis kviestų taksi. Norvud dalykiškai kilstelėjo ranką prie smilkinio.

- Kapitone.

- Pulkininke.

- Jums pavyko?

Elisas gailiai linktelėjo:

- Taip, madam.

- Ir?..

- Jie atsisako suteikti jums saugų koridorių per atmosferą.

- Betgi tai pasibaisėtina, tai... - Norvud norėjo pasakyti "necivilizuota", bet laiku susigriebė. Hadatiečiai - ateiviai, ir tai, kas jai rodosi pasibaisėtina, jiems gali būti visiškai įprasta.

- Vadinasi, jie atsisako mane priimti?

Elisas papurtė galvą.

- Ne, susitikti su jumis jie nori, bet ginti neketina.

- Ir kas taip sako?

- Čia toks reikalas, pulkininke. Jų atstovas - žmogus. Kažkoks Bolduinas. Pulkininkas Aleksas Bolduinas.

Tas vardas Norvud pasirodė pažįstamas, bet ji negalėjo prisiminti, kur jį girdėjo.

- Kas dieną po naujieną. Tiksliau, kas valandą. Prakeiktas išdavikas. Tiek to, perduok tam pulkininkui, kad aš skrendu.

Elisas paklusniai linktelėjo.

- Gerai, madam. Aš pasakysiu.

Norvud šyptelėjo. Jis pasakys. Nepaisant išvaizdos, Elisas buvo nuoširdus ir kur kas kompetentingesnis, nei kai kurie kadriniai karininkai.

- Dėkui, Elisai. Kaip sekėsi su torpedomis-pasiuntinėmis?

- Paleistos prieš dvi valandas, kai tik įsakėte, - atsakė Elisas. - Dvidešimt du vienetai, su atsitiktiniais intervalais.

Norvud linktelėjo. Mokslininkai jau seniausią turėjo išgalvoti efektyvesnę susisiekimą priemonę. Bet torpedos-pasiuntinės buvo geriausia, ką ji turėjo.

Gal kuri nors raketa prasiverš pro hadatiečių blokadą. Gal kuris nors admirolas atplėš savo subinę nuo krėslo ir praneš apie tai imperatoriui. Ir gal imperatorius priims teisingą sprendimą.

Bet įvertinus tai, jog Vebero Pasaulis yra pačiame pakraštyje, ir tai, jog imperija veikiau traukiasi, nei plečiasi, Norvud nebuvo tuo įsitikinusi.

- Tiek to. Mes davėme tiems niekšams šansą... o tai velniškai daugiau, nei turime patys.

Elisas vėl linktelėjo.

- Iki mano sugrįžimo vadovavimą perims majoras Laskas, ir dar, Elisai...

- Taip, madam?

- Susivarstykite savo prakeiktą batą!

- Klausau, madam.

Elisas pasilenkė susitvarkyti apavo, bet tuoju pat susigaudė, jog privalėtų atiduoti pulkininkei pagarbą, ir išsitiesė. Per vėlai. Norvud jau nusigrėžė nuo jo ir kopė į valtį. Ji atrodė tokia maža tokiam dideliam darbui. Kodėl gi jis anksčiau šito nepastebėjo?

Liukas užsivėrė, ir Elisui sugniaužė širdį. Nuo jauta jam kuždėjo, kad jis niekada daugiau jos nebepamatys.

Sukaukė starto varikliai, į orą pakilo tūkstančiai smiltelių, ir valtis lėtai atsiplėšė nuo žemės. Norvud dirstelėjo pro iluminatorių ir išvydo Elisą. Kepuraitė ant jo galvos buvo uždėta visiškai tiesiai, jis pats stovėjo išsitemęs ir idealiai, kaip pridera, jai saljutavo.

- Na, tegul būsiu prakeikta. Jis ir tai moka.

Pilotas apgręžė laivą.

- Jūs kažką pasakėte, pulkininke?

Norvud pasitaisė ausines.

- Nieko, aš tik šiaip sau.

Pilotas gūžtelėjo pečiais žinodamas, kad Norvud per krėslo atkaltę jo nemato. Vadovybė. Kas juos supaisys?

Valtis su įjungtais startiniais varikliais nusileido vienu iš šešių masyvių nuolydžių, palaukė, kol atsivers šarvuotos durys, ir šovė vertikaliai aukštyn. Atėjūnai sparčiai išmoko numušti lėktuvus apatiniuose atmosferos sluoksniuose, todėl pilotas įjungė variklius visu galingumu.

Pagreitis įspaudė Norvud į minkštą sėdynę, kuri visai neseniai lengvino perkrovų kančias gana plačiam admirolo užpakaliui. Norvud neabejojo, kad admirolas neleistų savo asmeniiniu transportu naudotis paprastiems pulkinin-

kams, bet admirolas, kaip ir visi kiti aukštieji pareigūnai, ilsėjosi Juodojo Ežero dugne, tad drausti nebuvo kam.

Pagreičio jėga nusilpo, ir Norvud dirstelėjo pro iliuminatorių. Nuo užpuolimo pradžios ji pirmąkart atsidūrė planetos paviršiuje. Beveik visa tai ji jau buvo mačiusi, bet per palydovus, nepilotuojamus lėktuvus ir šalmų videokameras. Vaizdas, kurį ji išvydo dabar, buvo kur kas įspūdingesnis ir todėl siaubingas.

Valtis pakilo į penkių tūkstančių pėdų aukštį. Pakankamai aukštai, kad gerai matytųsi apylinkės, ir pakankamai žemai, kad įžiūrėtum smulkmenas. Tai, kas dar visai neseniai buvo pačios derlingiausios Vebero Pasaulio žemės, dabar atrodė it pragaro peizažas.

Juodų tirštų dūmų debesys nusirito link horizonto ir akimirksniu nušvito - kai kažkur rytuose sprogo branduolinė bomba. Sužybsėjo žaibai, vienas po kito smingantys žemėn ir didinantys ateivių daromus ar jau padarytus nuostolius.

Visur, kur tik akys užmatė, liepsnojo gaisrai, ir ne chaotiškai, kaip galima buvo tikėtis, o tiksliai apskaičiuotais penkiasdešimties mylių pločio ruožais....